

Arrest

nr. 208 379 van 29 augustus 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 28 februari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 januari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 januari 2018 waarbij een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 maart 2018 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 januari 2013 dient de verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Verzoekers asielpcedure werd afgesloten met het arrest nr. 123.787 van 12 mei 2014, waarbij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) aan de verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde.

Op 18 oktober 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zonder termijn voor vrijwillig vertrek (bijlage 13).

Op 29 januari 2018 wordt de verzoeker door de wegpolitie aangetroffen. Er wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal wegens illegaal verblijf en zwartwerk (betrapping op heterdaad).

Op 29 januari 2018 beslist de gemachtigde opnieuw tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zonder termijn voor vrijwillig vertrek (bijlage 13). Op diezelfde dag beslist de gemachtigde om de verzoeker een inreisverbod van drie jaar op te leggen (bijlage 13sexies). Het betreft de thans bestreden beslissingen, die op 29 januari 2018 aan de verzoeker werden ter kennis gebracht.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is de eerste bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: O.

voornaam: T.

geboortedatum: (...)1982

geboorteplaats: Lome

nationaliteit: Togo

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

-tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

-tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten, uiterlijk op 29/01 /20181

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

■ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;*

■ *8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

■ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde*

■ *artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroeps kaart. (PV BR.55.OF.OQQ154/2018 van de politie zone van WPR Auderghem)

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18.10.2017 dat hem betekend werd op 18.10.2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.
(...)"*

Het inreisverbod vormt de tweede bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

"(...)

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: O.

voornaam: T.

geboortedatum: (...)1982

geboorteplaats: Lome

nationaliteit: Togo

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 29/01/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Reden van de beslissing:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingenwet en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18.10.2017 dat hem betekend werd op 18.10.2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Reden waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed..."

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199,8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Dat verzoeker de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod gebaseerd is op grond van artikel 7, alinea 1,1° en 8° van de Vreemdelingenwet:

- 1°: verzoeker verblijft in het rijk zonder houder te zijn van een geldig paspoort voorzien van een - geldig visum.
- 8°: verzoeker oefent een beroepsbedrijvigheid uit zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.

Dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder geldig paspoort met geldig visum omdat hij in afwachting was van de behandeling van de lopende procedure, m.n. zijn asielpprocedure.

Dat verzoeker volgens verwerende partij een beroepsbedrijvigheid zou uitgevoerd hebben zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.

Dat de verwerende partij deze stelling niet motiveert. Zij haalt louter een PV van de politiezone van WPR Auderghem aan, maar laat na om de vaststellingen die daarin vervat zijn mee te delen alsook of er enig gevolg werd gegeven aan het betreffende PV.

Dat er voor de rest geen verdere motivering is over de wijze waarop zij concluderen dat verzoeker een beroepsbedrijvigheid zou uitgevoerd hebben zonder in het bezit te zijn van een beroepskaart/arbeidskaart. Werd er een arbeidscontrole uitgevoerd? Was er een politiecontrole? Is verzoeker hieromtrent ondervraagd?

De wijze waarop zij deze informatie verkregen hebben is dus op zijn minst onduidelijk te noemen.

Dat verwerende partij stelt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan op basis van art. 74/14, §3, 3° Vreemdelingenwet: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verzoeker op welke manier dan ook een bedreiging vormt voor de openbare orde.

Dat geenszins wordt aangetoond dat verzoeker een gevaar zou betekenen voor de openbare orde en de rust van de burgers zou verstoren.

Dat er nergens wordt gemotiveerd dat verzoekers gedrag kan vallen onder dwingende redenen van openbare veiligheid die de verwijdering kunnen rechtvaardigen.

Op basis van deze beslissing kan men onmogelijk afleiden waarom verzoeker in concreto een gevaar zou uitmaken voor de openbare orde.

Dat op dit punt de bestreden beslissing dan ook niet correct en onvoldoende is gemotiveerd. De bestreden beslissing werd evenmin genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier.

Dat verwerende verder geen onderzoek heeft gedaan naar de situatie van concluant en onvoldoende rekening heeft gehouden met alle beschikbare elementen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing op dit punt geen motivering weergeeft daar enkel het wetsartikel wordt vermeld. Er is dus een schending van de formele motiveringsplicht in samenhang met een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Verder stelt verwerende partij in het inreisverbod dat de duurtijd van 3 jaar van het inreisverbod proportioneel is.

"Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

Dat de duurtijd van het inreisverbod en de proportionaliteit ervan ook niet gemotiveerd werden.

Dat uit de bestreden beslissing niet kan afgeleid worden waarom precies een inreisverbod van 3 jaar verantwoord is en waarom dit proportioneel is. Met de gegeven motivering zou men evenzeer kunnen opteren voor een inreisverbod van 1 jaar of 2 jaar.

Bijgevolg is de motivering onvoldoende specifiek en pertinent.

Dat zowel het bevel om het grondgebied te verlaten als het inreisverbod dan ook niet behoorlijk en juist werd gemotiveerd. De motivering is niet pertinent. De beslissing werd niet genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier en schendt dan ook de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht."

2.1. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

In de mate dat de verzoeker een schending aanvoert van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”*, dient erop te worden gewezen dat het bestuursrecht geen uniek en enig *“beginnsel van behoorlijk bestuur”*, maar diverse beginselen van behoorlijk bestuur kent. Bij gebrek aan een duidelijke omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel, kan de verzoeker zich dan ook niet op ontvankelijke wijze beroepen op een schending van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”*.

De Raad stelt voorts vast dat de verzoeker nalaat om te verduidelijken op welke wijze de bestreden beslissingen of één van deze beslissingen artikel 8 van het EVRM zou(den) schenden. De verzoeker haalt in de aanhef van het middel wel een schending aan van artikel 8 van het EVRM, maar hij verschaft hieromtrent verder geen enkele concrete toelichting.

Het enig middel is derhalve onontvankelijk wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”* betreft.

2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien door artikel 62 van de vreemdelingenwet en door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vooreerst vast dat uit een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt dat dit bevel werd getroffen op twee onderscheiden feitelijke en juridische gronden. Enerzijds wordt, met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de verzoeker niet in het bezit is van een paspoort voorzien van een geldig visum. Verzoekers betoog dat hij in het Rijk verblijft zonder geldig paspoort en geldig visum omdat hij in afwachting was van de behandeling van de lopende asielprocedure, strookt niet met de gegevens van het administratief dossier. Immers blijkt dat verzoekers asielprocedure reeds jaren voor het treffen van de eerste bestreden beslissing definitief werd afgesloten met 's Raads arrest nr. 123.787 van 12 mei 2014, waarbij aan de verzoeker de beide statussen werden geweigerd. Naast het gegeven dat de verzoeker met deze loze (inhoudelijke) kritiek geen schending aantoonde van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht, blijkt uit hetgeen voorafgaat tevens dat de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet en de daarbij horende feitelijke vaststellingen overeenstemmen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten vindt tevens zijn juridische grondslag in artikel 7, eerste lid, 8°, van de vreemdelingenwet. Hieromtrent stelt de verweerder vast dat de verzoeker een beroepsbedrijvigheid uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.

Aangezien de toepassing van en de feitelijke vaststellingen omtrent artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet in elk geval overeenstemmen, heeft de verzoeker geen belang bij zijn kritiek die de toepassing van en de vaststellingen omtrent artikel 7, eerste lid, 8°, van de vreemdelingenwet betreft. Uit de bewoordingen van dit artikel 7 blijkt immers dat de verweerder in het in het punt 1° bedoelde geval een bevel *“moet”* afgeven om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten. De motivering en vaststellingen omtrent artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet volstaan dan ook om de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten te schragen en de kritiek, dat de toepassing

van artikel 7, eerste lid, 8°, van de vreemdelingenwet niet afdoende werd gemotiveerd, kan hieraan geen afbreuk doen. De kritiek op het voormelde, overtollige motief is zodoende onontvankelijk (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 19 februari 2009, nr. 190.636).

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat de gemachtigde zich, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, niet beperkt tot de loutere verwijzing naar een proces-verbaal. De gemachtigde geeft immers duidelijk aan dat uit dit proces-verbaal werd vastgesteld dat de verzoeker geen arbeidskaart of beroepskaart bezit. Daarnaast geeft de gemachtigde tevens aan dat de verzoeker een beroepsbedrijvigheid uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging. Wanneer – zoals uit voorgaande blijkt – de informatie waarnaar verwezen wordt is opgenomen in de bestreden beslissing, volstaat het dat in het kort het voorwerp en de inhoud van het stuk worden vermeld, zonder dat het nodig is het stuk *in extenso* over te nemen of het als bijlage te voegen. Immers, de formele motiveringsplicht heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een te zijnen opzichte genomen ongunstige beslissing werd genomen en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen eventueel op nuttige wijze daartegen op te komen. Hiertoe volstaat het dat duidelijk, maar desnoods bondig, in de bestreden beslissing zelf wordt aangegeven op welke gronden zij berust (RvS 29 juni 1993, nr. 43.526; RvS 30 juni 1993, nr. 43.596).

De Raad merkt verder op dat de gemachtigde bij zijn beslissing om geen termijn te verlenen om het grondgebied vrijwillig te verlaten niet enkel toepassing heeft gemaakt van artikel 74/14, §3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet, maar ook van artikel 74/14, §3, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet. Bij de toepassing van artikel 74/14, §3, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet stelt de gemachtigde concreet vast dat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 oktober 2017, dat deze vorige beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd en dat het weinig waarschijnlijk is dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan dit nieuwe bevel om het grondgebied te verlaten. De feitelijke en juridische vaststellingen worden door de verzoeker niet betwist. Uit de bewoordingen van artikel 74/14, §3, eerste lid, van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de datum van de eerste bestreden beslissing, blijkt dat de toepassing van artikel 74/14, §3, eerste lid, 4° volstaat om niet in een termijn voor vrijwillig vertrek te voorzien. Waar de verzoeker stelt dat niet wordt gemotiveerd waarom hij een bedreiging vormt voor de openbare orde (cf. artikel 74/14, §3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet), merkt de Raad dan ook op dat de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen reeds overleidend blijkt door de niet-betwiste feitelijke en juridische vaststellingen omtrent de toepassing van artikel 74/14, §3, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet. Om dezelfde redenen als hierboven reeds besproken, is de kritiek tegen het overtollige motief omtrent de toepassing van artikel 74/14, §3, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet, niet ontvankelijk. Bijkomend kan nog worden vastgesteld dat de verzoeker geen belang heeft bij deze kritiek nu de gemachtigde ook reeds in de beslissing van 18 oktober 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ervoor opteerde om de verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan zonder dat bij dit bevel toepassing werd gemaakt van artikel 74/14, §4, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet. De verzoeker heeft berust in de beslissing van 18 oktober 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek, die nog steeds uitvoerbaar is. Er valt dan ook niet in te zien welk concreet belang de verzoeker *in casu* heeft bij zijn kritiek tegen de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek wegens bedreiging van de openbare orde.

Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, merkt de Raad samen met de verweerder in de nota met opmerkingen op dat de gemachtigde wel degelijk uitdrukkelijk heeft gemotiveerd omtrent de duurtijd van het opgelegde inreisverbod. De tweede bestreden akte bevat met name de volgende motivering:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Deze motivering is afdoende en zij stelt de verzoeker genoegzaam in staat om de redenen te kennen waarom voor een inreisverbod van drie jaar werd geopteerd. De verzoeker toont ook niet concreet aan waarom deze vaststellingen niet pertinent zouden zijn om een inreisverbod van drie jaar op te leggen. De loutere bewering dat de motieven niet pertinent zijn, volstaat uiteraard niet om een schending van de formele motiveringsplicht aan te tonen. Waar de verzoeker stelt dat dezelfde motivering ook kan worden aangewend voor een inreisverbod van één of twee jaar, merkt de Raad op dat deze kritiek niets afdoet

aan het gegeven dat wel degelijk de vaststellingen worden weergegeven die de gemachtigde ertoe hebben gebracht om in verzoekers geval een inreisverbod van drie jaar op te leggen. Uit deze vaststellingen volgt *ipso facto* dat de gemachtigde het, gelet op de hierboven geciteerde vaststellingen, niet aangewezen achtte om de verzoeker een inreisverbod van één of twee jaar op te leggen. Indien de verzoeker van mening is dat drie jaar in zijn geval buiten proportie staat tot de vaststellingen die werden gedaan, dan stond het hem vrij om op zicht van de opgegeven motivering hieromtrent een rechtsmiddel te ontwikkelen. De verzoeker blijft hiertoe evenwel in gebreke.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de bestreden beslissingen een afdoende feitelijke en juridische grondslag bevatten die deze beslissingen kunnen schragen. Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In de mate dat de verzoeker stelt dat niet is aangetoond dat hij een gevaar zou betekenen voor de openbare orde, verwijst de Raad naar de dienovereenkomstige bespreking onder punt 2.2. Hieruit blijkt dat deze kritiek gericht is op een overtollige motivering van de bestreden beslissing en dat de verzoeker er geen concreet belang bij heeft aangezien hij reeds het voorwerp uitmaakt van de definitieve beslissing van 18 oktober 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij tevens werd beslist om de verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan zonder dat evenwel werd gewezen op enige bedreiging van de openbare orde. Ook de inhoudelijk kritiek op de toepassing van artikel 74/14, §3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet kan dus niet tot de nietigverklaring leiden.

Voor het overige beperkt de verzoeker zich tot de bijzonder vage kritiek dat de eerste bestreden beslissing niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier, dat er geen verder onderzoek werd gedaan naar de situatie van de verzoeker en dat er onvoldoende rekening werd gehouden met alle beschikbare elementen. Wat de tweede bestreden beslissing betreft, is verzoekers betoog nog summierder, hij stelt nl. enkel dat deze beslissing niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier. Met een dergelijk vaag betoog toont de verzoeker geenszins op concrete wijze aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijk wijze tot zijn beslissingen is gekomen of dat hij bepaalde relevante elementen veronachtzaamd zou hebben. De Raad benadrukt dat het aan de verzoeker toekomt met concrete argumenten de motieven van de bestreden beslissingen te betwisten, hetgeen hij op voormelde wijze evenwel nalaat te doen.

Voor zover verzoekers kritiek ontvankelijk is, werd zodoende geen schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht aangetoond.

2.4. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig augustus tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE